

בזורו של מר"ן

רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

ציאה
20:09
כניסה
19:19
זמנים לפי אור החיים הקדוש

משולחנו של מר"ן פאר הדור זצ"ל

בפרשת השבוע נקרא: (דברים ד' ו') "ושמרתם ועשיתם, כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החוקים האלה, ואמרו, רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה". ופירש רש"י, בזאת תחשבו חכמים ונבונים בעיני העמים. כלומר, לימוד התורה וקיום מצוותיה, נותנים לאדם חכמה ובינה, עד שאפילו הגויים אין להם ברירה, אלא לקום ולומר, רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה.

בכל דור ודור ישנם מעשיות על חכמתם של חכמי ישראל בעיני הגויים, שעמדו נפעמים מול החכמה שבתורה, אשר מי שלומד אותה כדבעי, רוכש חכמה והנהגה בכל תחומי החיים, והנהגה ציבורית מדינית מעולה שבמעולות.

נשנת עולם

איסור אכילת בשר וחלב על שלחן אחד, - טעמי
וגדרי ההלכה האוכל מאכלי חלב, אסור לו להעלות (לשים) על אותו שולחן מאכלי בשר. ולמשל, מי שאוכל לחם עם גבינה, אסור לו להניח על אותו שולחן פרוסת בשר. וזאת מגזירת רבותינו, שגזרו שלא לעשות כן, כדי שלא יטעה אדם ויאכל ממאכלי הבשר שעל השולחן. (כן כתב הרמב"ם). וכן להיפך, אם אוכל מאכלי בשר, אסור לו להעלות על אותו שולחן מאכלי חלב. ויש אומרים שהטעם לגזירה זו הוא מחשש שיגעו הבשר והגבינה זה בזה ונמצא אוכל בשר בחלב. (כן פירש רש"י).
אכילה לבדו או עם אדם אחר אין חילוק בעניין זה, בין אם יושב לבדו, ועל השולחן נמצאים מאכלי חלב ומאכלי בשר, לבין אם יושב עם אדם אחר שאוכל שם מאכל בשרי או חלבי. שהרי בשני המקרים יש לחוש שיבוא לאכול מהמאכלים שאסורים עליו באכילה. אינם מכירים זה את זה אף על פי שהאוכל מאכלי חלב, אסור לו לאכול על אותו שולחן שחבירו אוכל בו מאכלי בשר, מכל מקום אמרו בגמרא (חולין קז:), שדווקא כאשר מדובר בשני אנשים שמכירים זה את זה, אסור להעלות על שולחן אחד מאכלי חלב או בשר, שמא יטעו ויאכלו זה משל זה, ונמצאים אוכלים בשר בחלב, אבל אם מדובר בשני אנשים שאינם מכירים זה את זה, כגון שני אנשים שמתאכסנים במלון ואינם מכירים זה את זה, הרי הם רשאים לאכול, זה בשר זה חלב על שולחן אחד, משום שאין לחשוש כל כך שיאכל אדם ממאכלי אדם אחר שאינו מוכר לו. ומן האמור נלמד, שהאוכל במסעדה, שמגישים שם גם מאכלי בשר וגם מאכלי חלב, ואוכלים בסמוך על גבי שלחנות שיושבים שם כמה אנשים בסמוך לשולחן אחד אף על פי שאינם חברים, הרי שאין איסור בדבר מצד אכילת בשר וחלב על שולחן אחד.

מעשה שהיה בזמן רבינו אליהו מזרחי זצ"ל, הנקרא "הרא"ם", הוא ראש חכמי הספרדים לפני כחמש מאות שנה. המלך, חנה עם בני פמלייתו על גדות הנהר, כשמעברו השני היו גדודי אויב, וארבה שם סכנה גדולה. המלכה ביקשה מהמלך, לעבור לגדה השנייה ולסייר בה, אך המלך סירב לבקשתה, ביודעו היטב את הסכנה הגדולה האורבת שם, והסביר למלכה, כי אם היא תיפול בשבי, הדבר יעלה לו בויתורים מפליגים. אך המלכה התעקשה, והחליטה בכל אופן לעבור ולבקר שם, בכדי לבחון דרך להסכם שלום. המלך הקפיד מעשיה ואמר, "אם תעברי את הנהר הזה, הריני מגרשך!" אך המלכה לא שתה ליבה לדברי המלך, ועברה את הנהר. לפי חוקי הממלכה, חייב היה המלך לגרשה, שהרי אמר זאת במפורש, שיגרש את המלכה אם היא תעבור לעבר השני, והיא אכן עברה על דבריו.

המלכה שראתה כי עומדת היא במצב ביש, ביקשה את סליחתו של המלך, ואף המלך ניחם על דבריו לגרש את אשת נעוריו. שאל את יועציו וחבר מרעיו, אם יש היתר לנדרו אשר נדר מחמת כעס. אך כל חכמיו ויועציו נואלו למצוא שום פתח בכדי להתיר את הנדר. עד שקם אחד מיועציו הבכירים של המלך, ואמר לו, לך אל הרב החכם של היהודים, רבי אליה מזרחי, שחכמתו גדולה מאד, והוא בודאי ימצא לך פיתרון.

קרא המלך לרבה של היהודים, וסיפר לו את העניין, וביקש את עצתו כדת מה לעשות. שאל הרב את המלך, מה אמרת בדיוק למלכה? סיפר המלך לרב, כי אמר למלכה בזה הלשון: "אם תעברי את הנהר הזה, הריני מגרשך!" חשב הרב והרהר מעט' ויאמר למלך, נדרך לא חל! ואין אתה צריך לגרשה! מדוע, שאל המלך, הרי נדרתי זאת במפורש! חייך הרב ואמר לו, אתה אמרת: אם תעברי את הנהר "הזה", והרי מאז שאמרת זאת, ועד שהיא עברה בפועל על דברך, כבר היו בו מים אחרים, ואין כאן את הנהר "הזה" שעליו נדרת, לפיכך הנדר לא חל ואין אתה חייב לגרשה.

זיזוק לאליהו

הצלחת אשת חיל שלי היקרה
הבן והבנות למשפחת אלבס

אשרי אדם מצא חכמה
ואדם יפיק רבונה
משלג

ואתזוזן | אב | תש"פ

מפטיירין - נחמו נחמו

החיזוק השבועי

הרב אליהו רבי שליט"א ראש כולל "עטרת חכמים" חולון

שלום וברכה מורי ורבותי!

והנה שאלה שלכם!

אדם שאני מכיר וקשור איתו בקשר משפחתי וחברי חם מאוד, מנהל אורח חיים נגד התורה, נגד היהדות, משהו חמור מאוד שאני לא רוצה לפרט באוזני מאזינינו וצופינו אניני הטעם.

האם אני מוכרח להוכיח אותו על כך? האם לריב איתו? האם להגיע איתו לפשרה? האם לא להתייחס? מה תפקידי בעולמי? השאלה הזו נכונה לגבי אותו קרוב משפחה ולגבי כל אדם שאתה רואה ברחוב, האם התפקיד שלנו "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" (ויקרא יט, יז) הוא תפקיד שאומר שכל מי נראה שלא נוהג כשורה, נוכיח אותו? נשאל אותו? נכנס לו לחיים ונלמד אותו אורחות ישר, או שנתעלם ממנו?

התשובה היא חד משמעית, תלוי. הכול תלוי במידת ההשפעה שלך על אותו אדם. מלמדים אותנו רבותינו וזיכרונם לברכה (שבת נ"ד ע"ב) שאדם שיש לו השפעה על אנשי עירו נתפס על העוונות של אנשי עירו, כלומר, הוא יקבל עונש על העבירות שלהם, כי הוא יכול להוכיח אותם וליישר אותם.

אם הוא מסוגל להשפיע על כל בני הארץ, הוא ייתפס וייענש על העבירות של כל בני הארץ. אם הוא מסוגל להוכיח אך ורק את בני משפחתו הקרובים וליישר אותם, תפקידו יהיה ליישר את בני משפחתו הקרובים.

לעולם לא מעירים הערה לאדם שבכלל לא מבין אותך, שלא יודע מה אתה רוצה מהחיים שלו, אלא להיפך, אדם כזה מקרבים, מחבקים, ורק לאחר שמגיעים ליחסים נאותים ומתאימים, מעירים בשיא העדינות את ההערה הנכונה.

"אל תוכח לץ פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך" אומר שלמה המלך בספר משלי (ט, ח). אל תנסה לקחת אדם משום מקום ללא שום קשר אליך וליישר אותו, כי בדיוק אבל בדיוק אתה לא היית מוכן להתיישר על ידי אדם שאתה לא מכיר ולא מבין מהיכן נחת עליך, כך גם הוא לא מוכן לשמוע ולקבל ממך. כאשר ישנה חברות מסוימת, הבנה, הערכה, משהו שאתה יודע שיכול להועיל, שם תפקידך וחובתך להוכיח, להסביר בצורה יפה, ולהתקדם צעד אחר צעד אל השביל הנכון. אבל כאשר אתה הולך לגרום לו לתסיסה, למריבה, לחבוט בך חלילה, אתה חייב לעצור, לחמם את היחסים, להתקרב ולחבק, ורק אם תהיה עת רצון, להעיר את ההערה הנכונה.

בהצלחה רבה לכולנו, וברוכים תהיו!

לשון הרע

לא מדבר אליי

החפץ חיים
רבי ישראל
מאיר הכהן
זצוק"ל

הלכות רכילות, כלל ח', סעיף א'
יש הרבה דברים נוספים שאסורים

מטעם אבק רכילות. המשכיל יבין מה הדין במקרים דומים לאלה. כגון מי שמספר לחברו איך שאלו את פלוני עליו, והשיב: "שתקו, אני לא רוצה לומר מה היה איתו" ומקרים דומים כאלה. שמדברי פלוני נרמז עליו לגנאי, שאינו רוצה לספר מה איתו. זה בכלל אבק רכילות.

הלכות לשון הרע, פתיחה - לאוין, א

המרגל בחברו עובר בלא תעשה שנאמר (ויקרא י"ט ט"ז): "לא תלך רכיל בעמך". איזהו רכיל? זה שטוען דברים והולך מזה לזה ואומר: כך אמר פלוני עליך. וכך וכך שמעתי על פלוני שעשה לך. אף על פי שהוא אמת, הרי זה מחריב את העולם. יש עוון גדול מזה עד מאוד והוא לשון הרע והוא בכלל לאו זה. והוא המספר בגנות חברו אף על פי שאומר אמת. אבל האומר שקר נמצא מוציא שם רע על חברו.

הלכות לשון הרע, פתיחה - לאוין, ב

ועובר גם המספר או המקבל בלאו (שמות כ"ג א') של "לא תשא שמע שוא" וקרוי גם "לא תשיא", ואם כן לאו זה כולל את שניהם, המספר והמקבל.

הדפסת, הפצת, זכית בזיכוי הרבים

רוצים לקבל העלון
שלחו בקשה WhatsApp
050-6255911

העלון לרפואת חולי ישראל
ובכללן לרפואת שלום בן לאה

העלון לעילוי נשמתם של מור אבי היקר
ניסים אלבס בן ברטה ושלמה וחמי משה
חכמון בן רינה